

ROBERT BURNS (1759-1796)

Szívem a Felföldön...

Szívem a Felföldön, szívem nincsen itt,
Szívem a Felföldön úzi őzeit;
Úzve vad őzeit s követve gímet –
Szívem a Felföldön, bárhová megyek.

Üdv csak a Felföldnek, üdv csak északnak!
Bátorság –szülőhely–, jószág-országnak,
Akárhol vándorlok, bárhová megyek,
A Felföld hegyei húzzák szívemet.

Búcsú a hegyektől, fedi vastag hó!
Búcsú a völgyektől, ölükben folyó!
Búcsú az erdőktől, halmokon fáktól!
Búcsú a vizektől, völgyek árjától!

Búcsú egy időre; nem feledhetlek,
Apáimnak földjét, szabad rögöket.
Csak az órát várom, min elfogadom
Gyermekkorom útját és szülőhonom.

Szívem a Felföldön, szívem nincsen itt,
Szívem a Felföldön úzi őzeit;
Úzve vad őzeit s követve gímet –
Szívem a Felföldön, bárhová megyek.

fordította: Petri Péter

JIM MORRISON (1943-1971)

Amerikai ima (részlet)

Ébredj

Mindenki együtt?

Mindenki együtt?

Mindenki együtt?

Az ünnep napja íme eljött.

ÉBREDJ!

Ébredj
Rázd ki hajadból az álmokat
Kedves gyermekem, egyetlen szerelme sem.
Válassz napot és válaszd ki napod jelét
A nap istensége
Az első dolog, mit meglátsz.

*Nem emlékszel, hol volt ez.
Az álom miatt torpant meg?*

Szellem dal

Hatalmas, ragyogó tengerpart a hideg, felékszerezett holdon
Meztelen párok csúsznak le csendes oldalán
És mi nevetünk, mint szelíd, örült gyermekek
Önelégülten csecsemőkorunk gyapotgyapjas agyaiban.

A zene és a szavak körülölelnek minket.
 Válassz, susogják az Ősök
 Újra itt az alkalom.
 Most válassz, susogják ők,
 A hold alatt
 Egy ősi tó mellett.
 Lépj be újra az édes erdőbe,
 Lépj be a forró álomba,
 Gyere velünk.
 Minden darabokra tört és táncol.

*Vérző Indiánok szerte a hajnal országútján
 Szellemeik hemzsegnek a kislú törékeny tojásbéj lelkében.*

A Hajnal Országútja

„Én – Ah! – és anyám és apám és nagyanyám és nagyapám hajtottunk át a sivatagon hajnalban, és egy teherautó tele Indián munkásokkal, összeütközhetett egy másik autóval, vagy épp csak... – én nem is tudom, mi történt –, de Indiánok hevertek ott elszórtan, végig az országúton, vérbe fagyva.
 Az autó fékez és megáll. Ez volt az első alkalom, hogy megízleltem a félelmet. Négy éves lehettem – olyan gyermek, mint egy virág, melynek feje csak sodródik a szélben, fiú.
 A hatását csak most fogtam fel, rá gondolva, visszanezve; e halott Indiánok szellemei, lelkei... talán egy vagy kettő közülük... melyek ott keringtek körbe, testükből kiszökve, épp az én lelkembe bújtak. És azóta is itt vannak bent.

*Vérző Indiánok szerte a hajnal országútján
 Szellemeik hemzsegnek a kislú törékeny tojásbéj lelkében.*

Újszülött ébredés

*Indián, Indián, miért haltál meg, miért?
 Az Indián szól: „Semmiért.”*

Gyengéd mozdulattal, szépen feltámadnak.
 A holtak újszülöttként ébrednek
 Szétbomlott tagokkal és nedves lelkekkel.
 Gyengéden sóhajtanak az elmélyült temetési menet káprázatában.
 Ki szólította táncba ezeket a holtakat?
 Talán a fiatalasszony, aki a szellemdalt tanulta kis zongoráján?
 Talán a vadon gyermeki?
 Talán maga a szellemisten dadogva, felvidulva, fecsegve vakon?
 Én idéztelek meg titeket, hogy szenteljétek fel a földet.
 Én idéztelek meg titeket, hogy hirdessétek ki az égett bőrként omló szomorúságot.
 Én idéztelek meg titeket, hogy érezzétek jól magatokat,
 Hogy új szörnyként büszkélkedhessek.
 És most imához szólítalak titeket.

fordította: Kelemen Zoltán és Piti Ferenc